

kunde dette synes at være et rimeligt Krav; men adskillige Steder virker Bestemmelsen alligevel urimeligt. Det gælder saaledes i hvert Fald Arbejderne i Statsskovene. Der er mange af Statens Skovarbejdere, som i 15—20 Aar hver Vinter har haft Arbejde i Statens Skove, men som aldrig eller yderst sjældent er naaet op til at arbejde i 200 Dage, fordi det meste af dette Arbejde falder i Vintertiden, og det som Regel kun drejer sig om en 4 Maaneder eller saa. Jeg synes nu, det er urigtigt, at Arbejdere, som Aar ud Aar ind i en 15—20 Aar har arbejdet for Staten, skal være afskaarne fra at faa Dyrtidstillæg, fordi de ikke naar dette Dagetal. Man har ogsaa anvendt en Fortolkningsmaade, som efter min Mening er meget kneben. Jeg ved saaledes i hvert Fald et enkelt Tilfælde, i hvilket man ikke har villet medregne en Enkemand, som havde Børn, idet man ikke vilde erkende ham som Familieforsorger — en ganske forkert Opfattelse; thi netop denne Mand var maaske mere trængende end mangan Mand, der havde sin Hustru til at hjælpe sig i sit Hjem. Man har fradraget de Dage, i hvilke en Mand har været indkaldt til Sikringsstyrken, saaledes at han ikke er naaet til at faa Dyrtidstillæg. Ogsaa det, synes jeg, er en altfor karrig og kneben Fremgangsmaade. Arbejderne i Statsskovene føler sig derfor ganske naturligt brøstholdne, for det første over Bestemmelsen om de 200 Dage, men ogsaa over den Maade, hvorpaa det hele praktiseres, og de har da tilladt sig at indsende et Andragende til den højtærede Landbrugsminister.

Man kan maaske nok sige, at dette er noget farligt; thi der gælder ogsaa for disse Arbejdere særegne Regler for, hvorledes de har at forholde sig, hvis de vil bringe deres Besværing frem for Landbrugsministeren. Ifølge en kongelig Anordning af 11. Marts 1913 forbydes det Skovarbejderne — det gælder for øvrigt ogsaa Plantører, Skovfogder, Opsynsmænd, Skovløbere og Hegnsmand — at indsende direkte Besværing til Landbrugsministeren. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg citere et Brudstykke af § 29 i denne Anordning. Det hedder deri, at „de nævnte Betjente ere undergivne Skovriders Myndighed og have igennem ham at indsende deres Andragender, Besværing eller andre Henvendelser af enhver Art til Direktoratet eller Landbrugsministeriet“. Da nu disse Skovarbejdere og Hegnsmand antages og afskediges af Skovrideren, vil man forstaa, at det er højest uheldigt, naar de ikke kan indsende en Besværing direkte til Land-

brugsministeren. Lad os tænke os, at Besværingen maaske netop angaar den Mand, som ansætter og afskediger dem. De skal altsaa henvende sig til ham, lade deres Besværing gaa gennem ham til Landbrugsministeren; man vil forstaa, at det i mange Tilfælde fører til, at de hellere undlader at klage, da de jo ellers meget let kan risikere, at en Afskedigelse bliver Følgen. En saadan Bestemmelse forekommer mig ikke at være tidssvarende, og jeg henstiller til den højtærede Landbrugsminister — det er jo ikke ham, der har Skylden for denne Bestemmelse, det er vel den foregaaende Landbrugsminister, der har truffet den — at sørge for, at den bliver ændret saaledes, at disse Arbejdere og Tjenestemænd faar den samme Ret som andre, at de faar Lov til at gaa til Ministeren med deres Klager. Jeg tvivler ikke om, at den nuværende Minister baade vil modtage denne Klage og vil undersøge den velvilligt, og jeg haaber ogsaa, at det skulde resultere i, at det Forhold, som omtales i Klagen, bliver rettet. Men jeg synes ikke, at det er nok. Jeg synes, at vi skal have den Bestemmelse ændret. Der er ingen Mening i, at disse Arbejdere skal have en saa uheldig Undtagelsesstilling.

Jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind paa, hvilke Foranstaltninger Staten bør træffe for at komme Tjenestemændene til Hjælp i Dyrtiden. Der vil jo blive Lejlighed til det, naar den høje Regering kommer med Forslag herom, og jeg vil haabe, at det maa blive et Forslag, som viser en Forstaaelse af, at Tiden, siden vi fik det sidste Dyrtidstillæg, i høj Gad animerer til at forhøje det Tillæg, som da blev givet. Jeg vil i denne Forbindelse paa ny henstille til Regeringen, at de smaa Pensionister bliver taget med, at de, som oppebærer Invalideunderstøttelse ligeledes bliver taget med, og endelig, om der ikke kunde findes en Udvej til ogsaa at komme Lærerenkerne til Hjælp, Lærerenkerne, hvoraf en Mængde sidder i meget fattige Kaar, og som meget nødigt vil henvende sig til Hjelpekasserne om Hjælp, i mange Tilfælde maaske heller ikke vilde kunne opnaa Hjælp. I det hele taget er disse smaa Pensionister, Invalidere o. s. v. og jeg kan godt tage Lærerenkerne med, meget uheldigt stillede, og det vilde være en god Gerning i videst mulig Udstrækning at komme dem til Hjælp, naar man nu skal til at tage Dyrtidsforslaget op til fornyet Overvejelse og skal have en ny Lovgivning paa dette Omraade.

Hvad Dyrtidsforanstaltninger i øvrigt angaar, da kan det naturligvis være yderst vanskeligt at komme ind paa en mere